ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 342 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΤΕΛΟΣ.

Τόκα λοιπόν . . ἐτέλειωσε τοῦ Ἀραμπῆ τὸ δρᾶμα !
ὦ τῶν Ἐγγλέζων θαύματα καὶ θαυμαστὴ ταχύτης !
ὅ,τι προεῖπα ἔγινε ἀμέσως κατὰ γράμμα,
μωρὲ μὰ λὲς καὶ ἤμουνα μετὰ Χριστὸν προφήτης.
Ἰδοὺ ὁ Ἄχμετ Ἀραμπῆς μὲ ὅλο του τ' ἀσκέρι
καταφιλεῖ τῶν Βρεττανῶν τὸ σιδερένιο χέρι.

—

Ζήτω λοιπὸν ὁ φίλος μου σὶρ Γάρνετ Οὐολσλέϋ !
Ζήτω τὰ τέκνα τοῦ Τζὼν Μπούλ μὲ ὅλη των τὴ λίρα !
καὶ κάθε φιλελεύθερος ἀπὸ καρδιᾶς ἂς κλαίῃ
τοῦ πολεμάρχου Ἀραμπῆ τὴν μαυρισμένη μοῖρα.
Δὲν μ' ἄκουσε . . πρῶτος ἐγὼ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ εἶπα,
πῶς θὲ νὰ κάμῃ μοναχὰ μὲς 'στὸ νερὸ μιὰ τρύπα.

—

Γιὰ μιὰ σπαλέτα ψεύτικη ἐβγῆκε παλληκάρι,
ἐθύμωσε μὲ τὸν Χεδὶβ γιὰ μιὰ παληογυναῖκα,
γι' αὐτὰ τὰ δυὸ ἐσήκωσε τὸν κόσμο 'στὸ ποδάρι,
καὶ ἐφαντάσθη τρόπαια καὶ τάφους εἰς τὴ Μέκκα.
Τὸν φούσκωσε μὲ σχέδια μεγάλα κι' ὁ Σουλτάνος,
καὶ ἐβαπτίσθη Ζίγγις Χὰν, Μωάμεθ, Ταμερλάνος.

—

Ἀλλ' ὅμως ὅλοι οἱ τρελλοὶ δὲν γίνονται μεγάλοι,
δὲν γίνονται τοῦ ἔθνους των σωτῆρες ξακουσμένοι·
ἢ μένουν μὲ τὰ σχέδια μονάχα 'στὸ κεφάλι,
ἢ ἐπὶ τέλους βρίσκονται μιὰ 'μέρα κρεμασμένοι.
Κι' ὁ Ἀραμπῆς γιὰ λυτρωτὴς τῆς Ἀραπιᾶς περνοῦσε,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν εἴζευρε γιατί ἐπολεμοῦσε.

—

Μαζί του ἐσηκώθηκαν τῆς Ἀραπιᾶς τὰ κτήνη,
κι' ἐρώναζαν γιὰ λευθεριαῖς κατενθουσιασμένοι,
κὰ μόλις λόγχη ἤθελε ὁ Ἄγγλος νὰ προτείνῃ,
κι' ἀμέσως ἐσκορπίζοντο σὰν μισαποθαμμένοι.
Θαρρῶ πῶς τόσο εὔκολα δὲν ῥίχνει τ' ἄρματά του
λαὸς ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἐλευθεριά του.

—

Ἀλλ' ὅμως τῆς ἐλευθερίας καὶ ἴσκιος κὰν δὲν φθάνει
ἐκεῖ ὁποῦ ἁπλόνεται τὸ κράτος τοῦ Προφήτη,
ἐκεῖ ὁποῦ λατρεύεται τὸ ἅγιο Κοράνι,
κι' εἰς τοὺς ἀπίστους θάνατον ὁ Οὐλεμᾶς κηρύττει.
Κι' ἂν ἠλεκτρίσῃ 'λευθεριὰ τὰ στήθεια τοῦ Ἀράπη,
θὰ ἦνε μαύρη, βάρβαρος, μὲ βούρδουλα σατράπη.

—

Ἐλευθερίας δὲν ζητεῖ ἡ πρόοδος βαρβάρους,
καὶ κάθε ψευδελεύθερος ἐμπρός της πέφτει θῦμα·
καὶ ἂν κτυπᾷ καὶ λούζεται εἰς αἵματος χειμάρρους,
δὲν θέλει ν' ἀπαντᾷ φραγμοὺς εἰς τὸ γοργό της βῆμα.
Καὶ τώρα, Ἄχμετ Ἀραμπῆ, 'στὴ φοῦρκα ἂν πεθάνῃς,
φανταζομαι ταλαίπωρε, τί λείψανο θὰ κάνῃς.

—

Ἂς ἔλθῃ ὁ Σουλτάνος σου, ὁ κύριος Χαμίτης,
κι' ἀπὸ τὰ χέρια ἂν 'μπορῇ, τῶν Ἄγγλων ἂς σὲ σώσῃ·
δὲν σὲ γλυτόνει καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Προφήτης,
γιατί ὁ Γ'ὰρλεστ εἰμπορεῖ κι' αὐτὸν νὰ παλουκώσῃ.
Ὁ Πατισὰχ σοῦ τάκαμε, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος μένει
σὰν χάχας μὲ τὴν σύμβασι τὴν μονογραφημένη.

—

Χαῖρε, ὦ Σίμωρ, Μάκφερσον, σὶρ Γάρνετ Οὐολσλέϋ,
χαίρετε, ἄνδρες τῆς ξηρᾶς, ναυτόπαιδα τοῦ στόλου,
χαίρετε, δοῦκες τοῦ Κουνώ, ξανθόκομοι κι' ὡραῖοι,
ἀλλὰ μὴν τὸ κουνήσετε ἀπ' τὸ Σουὲζ καθόλου.
Ναὶ μέν, ἡ κόμησσα Λεσσὲψ, κι' ὁ κόμης θὰ φουρκίσῃ,
ἀλλ' ὁ ὕψιστος Θεὸς ἂς τοὺς παρηγορήσῃ.

—

Ὦ σύμμαχοί μας, χύνετε ἐδῶ κι' ἐκεῖ στερλίνα·
ἡ δόξα σᾶς χαμογελᾷ καὶ στέφανα σᾶς πλέκει,
κι' ἐγὼ γιὰ τὴν ἀγάπη σας ὅλον αὐτὸν τὸν μῆνα
θὰ ἔχω 'στὸ τραπέζι μου ἐγγλέζικο μπιφτέκι·
Χειροκροτεῖτε, Ἕλληνες, τῶν φίλων σας τὴ νίκη,
καὶ ῥιξετέ το 'στὸ φαγεῖ καὶ 'στὸ κουβαρνταλᾷκι.

Souris.

ΤΑ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ.

—

Ἡ τερπνοτέρα στιγμὴ εἰς τὸ θέαμα γαλῆς ἥτις ἐννοεῖ νὰ παίζῃ μὲ τὸ θῦμά της, πρὶν τὸ ἀποτελειώσῃ, εἶναι καθ' ἣν ἐκείνη μὲν ὑποχωρεῖ, στρογγυλουμένη εἰς σχῆμα κουλουρίου, ἐνῷ τὸ θύμα της κατ' ἀρχὰς ἀκίνητον, λειπόθυμον ὑπὸ φόβου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ξεθαρρεύεται, ἕως ὅτου σκέπτεται ν' ἀποπειραθῇ κίνησίν τινα ὑπεκφυγῆς, ὁπόταν τὸ κουλούριον ἐκεῖνο ἐκτυλίσσεται καὶ ἐκτινάσσεται ὁρμητικῶς ὡς βόμβα κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς ποντικοῦ.

Τοιαύτην εἰκόνα παρέστησεν ἡ κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας μονομαχία μεταξὺ τοῦ ἀρχιστρατήγου τῶν ἀγγλικῶν δυνάμεων Οὐελσελέϋ καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ στρατοκρατίας Ἀραμπῆ. Ὁ τελευταῖος, ὅστις εἶχε καταθαμβηθῇ ὑπὸ τῆς ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν καταλήψεως τῆς Διώρυγος καὶ τῆς ἐν Κασασὶν τοποθετήσεως τοῦ ἀγγλικοῦ ἀρχηγείου, καὶ ἀπεφάσισε νὰ συμμαζευθῇ ὀχυρούμενος ἐν Τελελκιμπίρ, αἴφνης ἀνεθάρρησεν ὑπὸ τῆς συνοχῆς τοῦ Οὐελσελέϋ, ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ τῆς τρύπας του, νὰ στήσῃ τὰ ματάκια του μέχρι τῆς σκηνῆς τοῦ Ἄγγλου ἀρχιστρατήγου, νὰ μυδροβολήσῃ τὰ πρὸ ποδῶν του, ὅτε ἐν ἀπροσδοκήτῳ ὁρμῇ ὁ ἡσυχάζων Οὐελσελέϋ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Τελελκιμπίρ, τὸ κυριεύει ἐν πεισματώδει μάχῃ, προχωρεῖ εἰς τὸ Ζαγκαζίκ, δώκει καὶ ἐκεῖθεν τὸν Ἀρχιάραβα, κυριεύει τὸ Μπελμπίς, τὸν κυνηγᾷ μέχρι Καΐρου, καταλαμβάνει τὴν πρωτεύουσαν, συλλαμβάνει τὸν Ἀραμπῆ, διαλύει τὴν στάσιν, δέχεται τὴν ὑποταγὴν πόλεων καὶ ἐπισημοτήτων, καὶ κηρύσσει τὴν λῆξιν τῆς αἰγυπτιακῆς Ἱλαροτραγῳδίας, ἐν διαστήματι ἑνὸς μηνὸς περίπου, ἐπὶ κεφαλῆς μόλις τριακοντακισχιλίων ἀνδρῶν, ἐναντίον τριπλασίων ἐχθρικῶν δυνάμεων, ἐν χώρᾳ ἐχθρικῶς πρὸς αὐτὸν διακειμένῃ, ὑπὸ κλῖμα πολέμιον, ἥλιον ἀποκτείνοντα, νέφη μυιῶν, παρὰ τὸν Νεῖλον ἀπειλοῦντα πλημμύρας, ἐπὶ καιούσης ἄμμου, μὲ τὴν Διώρυγα τοῦ Γλυκοῦ Νεροῦ δηλητηριασμένην, κινδύνους ἐκρήξεως χολέρας, ἄνευ οὐδεμιᾶς συνδρομῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀντιβασιλέως, μὲ πολλοὺς τῶν ὑπουργῶν του κρύφα συνεννοουμένους μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐνῷ ἀκόμη ὁ πονηρὸς λόρδος Δούφεριν ἐδίσταζε νὰ ὑπογράψῃ τὴν στρατιωτικὴν σύμβασιν μετὰ τῆς Τουρκίας.

* * *

Τόση ταχύτης ἐν μέσῳ τοιούτων προσκομμάτων καὶ κατ' ἐχθροῦ ὄχι εὐκαταφρονήτου, ἠδύνατο νὰ εἶναι ἐπίφθονος καὶ μεταξὺ τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης. Εἶναι ἀδύνατον αἱ ἀθροιστικαὶ αὐταὶ νίκαι τῶν Ἄγγλων νὰ μὴ γεννήσωσιν ἔκπληξιν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην· εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συντελέσωσιν εἰς γέννησιν νέας στρατιωτικῆς δόξης, ἂν ὄχι ἰσαμιλλωμένης πρὸς τὴν τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ δόξης ἐπίσης δροσερᾶς καὶ δημοτικωτάτης. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναλάβῃ ἡ Ἀγγλία θέσιν ἐπίσης ὑπέροχον ἐν τοῖς ἠπειρωτικοῖς πράγμασι τῆς Εὐρώπης, ὡς ἡ τῆς Αὐστρογερμανίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Ῥωσσίας ἀφ' ἑτέρου. Ὁ ἀντίκτυπος τοῦ αἰγυπτιακοῦ κτύπου ἔσται γενικός. Θὰ τὸν αἰσθανθῶσι παντοῦ. Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἄρῃ τις διὰ μιᾶς τὴν διπλωματικὴν αὐλαίαν καὶ νὰ προσβλέψῃ εἰς τὰ ὀπισθοσκήνια, θὰ ἴδῃ πρόσωπα ὠχρὰ, μορφὰς σκεπτικὰς, μελαγχολίαν, φόβους, σχεδὸν ἀπόγνωσιν. Ἡ Γαλλία θὰ αἰσθανθῇ ὅλον τὸ ῥῖγος τοῦ πείσματος καὶ τῆς μεταμελείας. Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ μοιρασθῇ αὐτὴ τὴν νίκην, πόσον θ' ἀνελάμβανεν ἐκ τῆς ἀφανείας. Ἡ Ἰταλία, ἡ μετὰ τόσου κωμικοῦ πείσματος ἀντιπράξασα ἐναντίον τῆς ἀποκλειστικῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἐνεργείας, θὰ δαγκάσῃ τὰ χείλη της μέχρις αἵματος. Ἡ Τουρκία βεβαίως θὰ προβῇ μέχρι κολάφων κατὰ τοῦ ἰδίου της προσώπου, μέχρς κτυπημάτων τῆς χονδρῆς κεφαλῆς της κατὰ τοῦ πρώτου τοίχου ὃν θὰ εὕρισκεν. Ἡ Ῥωσσία, ὡς κυρία ἀντίζηλος τῆς Ἀγγλίας ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀσίᾳ, θὰ ζητήσῃ πῶς νὰ ἐλαττώσῃ διπλωματικῶς τὰ πολεμικὰ τρόπαια τῶν Ἄγγλων. Ἡ Αὐστρία θὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἡ ἐκστρατεία αὕτη εἶναι κυρίως ἔργον ἐκείνου ὅστις ὅταν εἶδεν τὰς τόσον καταφανεῖς ὀρέξεις αὐτῆς διὰ τὴν Θεσσαλο ίκην τῆς ἐξεφώνησε τὸ ἠχηρὸν ἐκεῖνο: Κάτω τὰς χεῖρας! Ὡς δὲ νὰ ἔπαιζεν ἡ Τύχη τὸ πρῶτον πρόσωπον εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ δρᾶμα, ταὐτοστιγμεὶ ὁ τηλέγραφος ἀνήγγειλε τὰς ἀθρόας μάχας καὶ νίκας τοῦ Οὐελσελέϋ μὲ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Βίσμαρκ καὶ τὴν πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν ἀνικανότητα!

ΥΠΟΜΙΜΝΗΣΚΟΜΕΝ

τοῖς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπιστάταις μας ὅτι ὁ Αὔγουστος ἔληξεν.

—

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

—

Προχθὲς συναντᾷ καταβαίνοντα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας Κ. Κουρτοπάσσην ὁ κ. Γεννάδιος. «Λοιπὸν, τί πράττει ὑπὲρ ἡμῶν ἡ φιλτάτη Ἰταλία» τὸν ἐρωτᾷ. Ὁ Ἰταλὸς λαμβάνει τὸ πλέον διπλωματικὸν ὕφος του καὶ λέγει. «Μὴ κάμνετε ἀνοησίας, σεῖς οἱ Ἕλληνες» Ne faites pas de sottises. «Χαίρω πολὺ, ὅτι συμφωνοῦμεν,» ἀπαντᾷ ὁ κ. Γεννάδιος μὲ τὸ λεπτότερον καὶ εὐγενέστερον ὕφος του· «τὸ αὐτὸ λέγω καὶ ἐγὼ πρὸς τοὺς συμπολίτας μου πρὸ ἀπείρων χρόνων. Πρὸ πάντων νὰ μὴ κάμωμεν τὴν ἀνοητοτέραν τῶν ἀνοησιῶν, τὸ νὰ ἀκούωμεν τὰς ἀφιλοκερδεῖς συμβουλὰς τῶν φίλων μας μεγάλων καὶ *μικρῶν* δυνάμεων.» Tableau!

—

Τηλεγραφικῶς ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἐν τῇ μετὰ τοῦ Γλάδστωνος συνεντεύξει του ὁ ἡμέτερος Βασιλεὺς εἶπεν:

— Ἐγκὼ ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα· πρᾶξατε ὅ,τι ἠμπορέσητε ὑπὲρ αὐτῆς.

Καὶ ὁ Γλάδστων νὰ ψαύῃ τὴν κεφαλήν του καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι αὐτὸς φέρει τὸ ἑλληνικὸν στέμμα!

—

Ἡ ταχύτης τῶν Ἄγγλων περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν πολεμικῶν των ἔργων ἐν Αἰγύπτῳ θὰ ἦτο μοναδικὴ εἰς τὰ χρονικὰ, ἐὰν δὲν τοὺς ἐθολόναμεν τὰ νερὰ οἱ Ἕλληνες καὶ ἀπεδεικνύομεν ὅτι ἡμεῖς κάμνομεν ὀγριγωρότερα ταῖς δουλειαῖς μας. Ἐντὸς 15 ἡμερῶν διεκόψαμεν σχέσεις, ἐκάμαμεν πόλεμον αἱματηρὸν, ἐπροφθάσαμεν νὰ θάψωμεν τοὺς νεκρούς μας ὑπεγράψαμεν ἀνακωχὴν, συνομολογήσαμεν εἰρήνην καὶ ἐφάγαμεν καὶ τὸν Τζιβανόπουλον. Μπράβο μας!

—

Εἴμεθα πλέον ὁ πισπιρλίγκος τῶν ἐθνῶν! Τίποτε μεγάλο δὲν γίνεται χωρὶς νὰ χώσωμεν τὴν οὐρίτσα μας! Εἰς τὸ μεγάλο ἀγγλοαιγυπτιακὸν δρᾶμα, ὅπερ εἶχε διαστάσεις καὶ τρόμους *Ὀθέλλου*, τὸ δικό μας τὸ ζήτημα ἐχρησίμευσεν ὡς ἀναψυκτικὴ κωμῳδία ὁ *Μάγειρος Γραμματεὺς* ἢ τὰ *Ἀλλ' ἀντ' ἀλλων* τοῦ Σουρῆ.

—

Λίαν ἐγκαίρως μεταβαίνει εἰς τὴν νέαν θέσιν του ὡς πολιτικὸς πράκτωρ τῆς Αἰγύπτου ἐν Ἑλλάδι ὁ πολυτιμος φίλος κ. Ἀναστάσιος Βυζάντιος. Καθ' ἣν στιγμὴν τελειόνει τὸ πολεμικὸν ἔργον, ἄρχεται ἀκριβῶς τὸ εἰρηνικὸν, περιλαμβάνον ἀπειρίαν συμφερόντων. Μεταξὺ τῶν τελευταίων δὲν εἶναι ἐλάχιστα τὰ ἑλληνικά· ἴσως εἶναι τὰ πρῶτα. Ἀπαιτεῖται ἐξιδιασμένη ἱκανότης τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ἀντιπροσώπου μας, ὅπως κερδίσωμεν ὅ,τι ἀπωλέσαμεν· δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα εἰσέτι νὰ ὑπάρξωμεν ἄνευ τῶν διεσπαρμένων μεγάλων ἐμπορικῶν μας κέντρων. Πρέπει νὰ ἀποκαταστήσωμεν ἀκμαίαν καὶ πάλιν τὴν πολυάριθμον καὶ σημαίνουσαν κοινότητά μας ἐν Αἰγύπτῳ. Εἰς τὴν νοημοσύνην, τὴν λεπτότητα καὶ τὸν ἀκέραιον χαρακτῆρα τοῦ κ. Βυζαντίου ἔχομεν πλήρη πεποίθησιν· διὰ τοῦτο προσδοκῶμεν ὅτι θέλει ἀνταποκριθῇ πληρέστατα εἰς τὸ μέγεθος τῶν περιστάσεων.

—

Τὰ μόνα ἴχνη τῆς δόξης τοῦ Ἀραμπῆ:

—Νὰ ὀνομασθοῦν μερικὰ σκυλιὰ Ἀραμπῆδες καὶ νὰ δοθῇ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς μερικοὺς φίλους ὡς παρατσοῦκλι.

—

Εἶπε καὶ ὁ κ. Στέφανος Ξένος τὴν γνώμην του περὶ τοῦ κ. Λεκατσᾶ, διότι αὐτὸν ὑποθέτομεν συγγραφέα τῶν τεσσάρων σελίδων ἐν ταῖς *Νέαις Ἰδέαις* ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων δειπολιστῶν, δεικτῶν, προδεικτῶν, κοβάλων, μιμούλων καὶ προφθαλμιστῶν! Καὶ ξεύρετε ποῖον εἶναι τὸ ἔγκλημα τοῦ κ. Λεκατσᾶ διὰ τὸν κ. Ξένον; Ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς καμμίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς τάξεις τῶν κοβάλων καὶ ὅτι δὲν εἶναι μέλος κάνενός *κλάμπ*. Ἐνῷ ὅσοι παριστάνουν τὸν *Σγακαπίαρ* πρέπει νὰ εἶναι μέλος τῶν *κλάμπς*. Ἄλλο ἔγκλημα τοῦ κ. Λεκατσᾶ —κατὰ τὸν παραδοξολόγον κ. Ξένον—εἶναι, ὅτι δὲν διόρθωσε τὸν Σαχσκηπίαρ, καὶ ὅτι ὁ Σχακσπίαρ οὔτε νὰ μεταφράζεται πρέπει οὔτε νὰ παριστάνεται. Ἄλλοι, ὅτι δὲν ἐδιόρθωνεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν γλῶσσαν τοῦ μεταφραστοῦ κ. Βικέλλα. Καὶ τελευταῖον ὅτι ὕβρισε τὸ κοινὸν, διότι εἶπεν εἰς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τοῦ *Ὀθέλλου* ὅτι ὅσον εὐγνωμονεῖ τὸ κοινὸν διὰ τὴν θερμὴν πρὸς αὐτὸν ὑποστήριξιν, ἄλλο τόσον περιφρονεῖ τοὺς ὀλίγους ἐχθρούς του, οἵτινες τὸν εἶχον ὑποδεχθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διὰ συριγμῶν. Ὁ κ. Ξένος δὲν περιορίζεται νὰ εἶναι διασκεδαστικός, ἀλλὰ θέλει νὰ γίνεται καὶ κακός. Δὲν πειράζει· ἡ φύσις τῶν γελωτοποιῶν ἐνέχει πάντοτε ὀλίγην μοχθηρίαν· ὁ δὲ παρακρυσικὸς κριτικὸς τῶν *Νέων Ἰδεῶν* καὶ φοβερὸς ἀντίπαλος τοῦ *Σγακσπίαρ* ἢ *Σκιπετάρου* δὲν ἔπρεπε ν' ἀποτελέσῃ ἐξαίρεσιν.

—

Ὁ ἀποψινὸς **Παληάνθρωπος**, διπλοῦς, θὰ κάμῃ πάλιν θραῦσιν!

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Συνέχεια τῆς προηγουμένου ἀριθ. 319)

Καίτοι ἐν τῇ ἐσχάτῃ εὑρισκόμεν ς ἀμηχανίᾳ, προσεπάθουν οὐχ ἧττον νὰ φαίνωμαι ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπαθέστερος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅμιλος δεσποινίδων διέρχεται τὸ πολιορκοῦν με πλῆθος καὶ προχωρεῖ τολμηρῶς πρὸς ἐμέ· ἐν ἀκαρεῖ καὶ ὡς ἐκ συνεννοήσεως παρατάσσονται πᾶσαι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ ἀρχίζουσιν ἀτενῶς καὶ ἐρευνητικῷ τῷ βλέμματι νὰ μὲ παρατηρῶσι κατὰ κρόταφον.

«Τί σημαίνει πάλιν τοῦτο;» ἐσκέφθην κατ' ἐμαυτόν. Μετ' ἐπανειλημμένας παρατηρήσεις, ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζωσιν ὁμοφώνως τὰς λέξεις: «Δὲν ἔχει . . . δὲν ἔχει . . . . . .», συνοδεύουσαι αὐτὰς διὰ βλεμμάτων καὶ χειρονομιῶν μεστῶν ἀπογοητεύσεως καὶ ἀπελπισίας.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω τὴν ψυχολογικήν μου κατάστασιν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἐνόμιζον ὅτι εὑρισκόμην ἐντὸς φρενοκομείου, χωρὶς ὅμως νὰ δύναμαι ἀκριβῶς νὰ ὁρίσω ἂν ἐγὼ ἤμην ὁ τρελλὸς ἢ τὸ πλῆθος τῶν περισσοτέρων. Ἤμην οὐτωσὶ κατάπληκτος, καὶ παρετήρουν τὰ περὶ ἐμὲ ὡς ὁ Don Bartolo τὸν Almaviva ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει τοῦ Κουρέως τῆς Σεβίλλης, ἀκριβῶς . . . . . «comme una statua» . . . .

«Εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι Ἕλλην καὶ νὰ μὴν ἔχῃ·» ἐξηκολούθουν πᾶσαι ἐν χορῷ, ἐνῷ συγχρόνως ἀπήρχοντο ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Τέλος ἡ τολμηροτέρα ἐξ αὐτῶν θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου μ' ἐρωτᾷ:

— «Εἶναι δυνατὸν νὰ ἦσθε Ἕλλην, καὶ νὰ μὴν ἔχε»τε . . . .»

— «Τί; ἀποκρίνομαι στεντορείως, ὡσεὶ ἐγειρόμενος ἐκ βαθέος ληθάργου.

— «Ἑλληνικὸν *προφίλ*!!!» ἀποκρίνεται φεύγουσα, καὶ ὡς Πάρθια-βέλη βάλλουσα βλέμματα μεστὰ περιφρονήσεως καὶ ὀργῆς.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ὑπεδέχθησαν οἱ περιεστῶτες διὰ σαρκαστικῶν καγχασμῶν πρὸ τῶν ὁποίων τὸ φλέγμα μου τὸ μέχρι τοῦδε τοσαύτας ὑποστὰν δοκιμασίας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ.

Ἠγέρθην φοβερὸς ἐκ τῆς θέσεώς μου, καὶ διηύθυνα ὀργίλα σχεδὸν ἀπειλητικὰ βλέμματα κατὰ τοῦ πλήθους, ἅτινα οὐδόλως ἐπέφερον τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα, διότι οἱ καγχασμοὶ ἀντὶ νὰ παύσωσιν ἐξηκολούθουν μετὰ περισσοτέρας ἐπιτάσεως· ὑποθέτω μάλιστα, ὅτι μεταξὺ τῶν γελώντων ἤκουσα καὶ τὰς λέξεις: «Βάστα Ἕλλην. . . . . βάστα θυμόν σου.»

Ἔκρινα καλὸν νὰ ἀπέλθω πάραυτα. Δυστυχῶς τὸ πλῆθος σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις μὲ ἠκολούθησε.

Τινὲς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀστεῖοι ἤρχισαν νὰ ζητωκραυγάζωσι. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν αἱ ζητωκραυγαὶ ἐξήρχοντο ἐξ ὅλων τῶν λαρύγγων. Ἡ πόλις ἅπασα ἀντήχει. Πρὸς τὸ ἀκολουθοῦν με πλῆθος ἕτεροι ὅμιλοι περιέργων ἐσπευσαν ἐκ τῶν παρακειμένων ὁδῶν, καὶ ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἤρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ ζητωκραυγάζωσιν χωρὶς κἂν νὰ γνωρίζωσι περὶ τίνος πρόκειται.

Ὑπὸ τοιαύτην ὀχληρὰν συνοδείαν κατώρθωσα τέλος νὰ φθάσω εἰς τὴν προκυμαίαν. Πρὶν εἰσέλθω εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ὅπερ ἠγκυροβόλει παρὰ τὴν ἀκτήν, ἔρριψα βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω· ἦτο ὁλόκληρος πόλις συνηθροισμένη καὶ ἀλαλάζουσα. Τέλος ἐπεβιβάσθην. Πλὴν εἰς μάτην. Αἱ ζητωκραυγαὶ ἐξακολουθοῦσιν μετ' ἐπιτάσεως. Εὑρισκόμην ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ.

Τί κάμνω; ὁ πλοίαρχος μοὶ παραπονεῖται, ὅτι τὸ πλῆθος ἀπειλεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον.

Ὑπὸ τοιαύτας δυσκόλους περιστάσεις ἐθεώρησα καθῆκόν μου νὰ ἀναβῶ εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ νὰ χαιρετήσω τὸν ὁρυόμενον ὄχλον.

Ἀῆρνης ὅμως ὡς διὰ μαγείας αἱ ζητωκραυγαὶ κοπάζουσι. Εἶχε φθάσει λόχος ἐφίππου ἀστυνομίας.

Ὁ λοχαγὸς εἰσέρχεται εἰς τὸ ἀτμόπλοιον καὶ ζητεῖ τὸν πλοίαρχον, ὅστις ὁδηγεῖ αὐτὸν πρὸς ἐμέ.

Ἐν ὀλίγοις διηγοῦμαι τῷ λοχαγῷ τῷ συμβὰν, καὶ ἐκφράζω αὐτῷ μάλιστα τὴν μεγίστην εὐαρέσκειάν μου «διὰ τόσας ἐνδείξεις συμπαθείας καὶ ἐνδιαφέροντος τῆς πόλεως Κίελ ὑπέρ . . .»

Πρὶν τελευτήσω ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος καγχάζων σαρδώνειον, μὲ χαιρετᾷ στρατιωτικῶς καὶ ἀπέρχεται.

Τὸ ἀτμόπλοιον μετ' ὀλίγον ἐκινεῖτο. Κατάκοπος ἐκ τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας ἐρρίφθην εἰς τὴν κλίνην μου ἀναλογιζόμενος οἵαν ἐπιρροὴν ἔχει ἡ λέξις «Ἕλλην.» Ἐκοιμήθην ἐν συναισθήματι μακαριότητος διότι ἤμην «Ἕλλην» καὶ ἠγέρθην λίαν πρωὶ ἐν τῷ Δανικῷ λιμένι τοῦ Korsoer.

Περιῆλθον τὴν Δανίαν, Σουηδίαν καὶ Νορβηγίαν, ἀλλ' ἀπέφευγον νὰ λέγω ὅτι εἰμαι Ἕλλην. Διατί; Διότι ἐπεθύμουν νὰ ταξειδεύω μᾶλλον incognito.

—

Τί ἐξάγεται ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης;

Φίλός τις εἰς ὃν διηγήθην τὸ συμβὰν ἰσχυρίσθη πρῶτον ὅτι ἔγεινα γελοῖος· κατόπιν ὑψώσας τὰ βλέμματα καὶ τὸν δείκτην πρὸς τὸν οὐρανὸν προσέθηκε μετὰ φωνῆς τραγικῶς ὑποτρεμούσης «Ὦ νᾶνε Ἕλλην, ἕως πότε θὰ κύπτῃς ὑπὸ τὸ μέγεθος τοῦ βάρους τοῦ μεγαλείου τῶν μεγάλων . . . . τῶν γιγάντων προγόνων σου.»

Ἕτερός τις εἰς ὃν ἐπίσης διηγήθην τὸ γεγονὸς, καὶ ὅστις εἶνε ὀλιγώτερον τραγικός, προσηλώσας τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λέγει: «Ἵνα ἀποκτήσωμεν τὴν εὔνοιαν τῆς Εὐρώπης πρέπει νὰ σωφρονήσωμεν.»

Ὑμεῖς δὲ, Κύριοι ἀναγνῶσται, ὅσοι εἴχατε τὴν ὑπομονὴν νὰ μὲ ἀναγνώσητε μέχρι τέλους τί ἐξάγετε; . . .

Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν ἐξάγω τίποτε.

Von Puck

ΤΕΛΟΣ.

ΠΑΧΥΣΑΡΚΟΙ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΚΟΙ.

—

Τὸ «Μὴ Χάνεσαι φροντίζει καὶ περὶ τῆς ὑγείας Σας.

Ὁ καθηγητὴς Bouchard ἐξέδωκεν ἐσχάτως σύγγραμμα πραγματευόμενον ὑπὸ νέον ὅλως φῶς τὰ τῆς τροφῆς καὶ τῆς διαίτης ἐν σχέσει μὲ τὰς νόσους.

Τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ ἀξιόλογον κρίσιν ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Δάρεμβεργ ἐν τῷ Journal des Débats, ἧς μετάφρασιν ἐφιλοπόνησεν διὰ τὸ «Μὴ Χάνεσαι φίλος ἰατρὸς ἔχουσαν ὡς ἑξῆς:

Ἡ θρέψις, τουτέστιν ἡ ζωή, ἀπαρτίζεται ἐκ τεσσάρων κατὰ διαδοχὴν πράξεων. Αὗται δὲ εἰσί: Εἰσαγωγὴ καὶ ἀφιξις τοῦ πρὸς θρέψιν τῶν κυττάρων ὡρισμένου ὑλικοῦ διά τε τῶν αἱμοφόρων καὶ λυμφατικῶν ἀγγείων· μετὰ τοῦτο ἀφομοιωτικὴ κατεργασία τοῦ ὑλικοῦ τούτου καὶ μετατροπὴ αὐτοῦ εἰς ζῶσας οὐσίας. Ἔπειτα ὑπόστροφος μεταβολὴ ἢ κατάλυσις (désassimilation) τῶν οὐσιῶν τούτων, αἵτινες ἐπανέρχονται πάντοτε πρὸς τὸν θάνατον καὶ τέλος ἔξωσις αὐτῶν. Αὗται εἰσὶν αἱ τέσσαρες κυρίως πράξεις τῆς ζωῆς. Ἐξομοίωσις, διάπλασις, κατάλυσις, καὶ ἀποπομπή. Πρὸς πλήρη δὲ ὕπαρξιν τῆς ζωῆς δέον ἵνα, καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Bouchard, τὸ σύνολον τῶν πεπτομένων οὐσιῶν ᾖ μεῖζον τοῦ πρὸς θρέψιν τῶν στοιχείων ἀναγκαίου ποσοῦ. Χρειάζεται πλεόνασμα ὑλικοῦ χρησίμου ὅπως χορηγήσῃ τὴν δύναμιν ὅση ἀπαιτεῖται πρὸς λειτουργίαν τῶν καλῶς τραφέντων. Χρειάζεται δηλαδὴ εὐ ἔχουσα μηχανὴ καὶ καύσιμος ὕλη.

Ἐν τῷ ὀργανισμῷ, μέρος μὲν τῆς ὕλης κρατεῖται ἵνα καταναλωθῇ βραδύτερον, καὶ τοῦτο κυρίως ἐστὶ ζωὴ, μέρος δὲ ταύτης κυκλοφορεῖ καὶ καίεται πρὸς παραγωγὴν τῆς πρὸς λειτουργίαν δυνάμεως.

Ἡ δὲ ὑγεία τότε μόνον ὑφίσταται, ὅταν αἱ θρεπτικαὶ καὶ ζωτικαὶ αὗται πράξεις τελῶνται κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Ἄλλως ἐκδηλοῦται ἡ νόσος, ἢ τοὐλάχιστον λέγει ὁ Bouchard, ἐπέρχεται νοσηρά τις κατάστασις γεννῶσα νόσους ἀνομοίους κατ' ἐπιφάνειαν. Τοῦτο ἐστὶ ἡ λεγομένη *διάθεσις* (diathèse.) Ἐν δὲ τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ, ἥτις θέλει ἀφίσει ἀκριβῆ χρονολογίαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς συγχρόνου ἰατρικῆς, σημειοῦ ἡμῖν ὁ σοφὸς οὗτος καθηγητὴς τῆς γενικῆς νοσολογίας, τὴν ἄμεσον, τουτέστι τὴν χηρικὴν καταγωγὴν σειρᾶς ὅλης νόσων ἃς ἡ παρατήρησις εἶχε συναγάγει ὑπὸ τὸ ὄνομα **ἀρθριτικὴ διάθεσις**. Αὗται δὲ εἰσὶν: ὁ ῥευματισμὸς, ἡ ἀρθρῖτις εἴτε ποδάγρα, ἡ ψαμμίασις, ὁ ἡπατικὸς κώλιξ, ὁ διαβήτης· παρετηρήθη πολλάκις ὅτι παχύσαρκος γυνὴ ἔτεκε διαβητικὸν τέκνον, ὅτι ἀρθριτικὸν τέκνον εἶχε πατέρα ψαμμιῶντα, ἢ πάσχοντα ἡπατικὸν κώλικα, καὶ ὅτι ὁ ῥευματισμὸς ἐπεκράτει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ πάσης ταύτης τῆς σειρᾶς τῶν νόσων. Τίς ἤδη ἡ αἰτία τοῦ οἰκογενειακοῦ τούτου δεσμοῦ νοσημάτων οὕτως ἀνομοίων; Ἡ ἔκφρασις ἀρθριτικὴ διάθεσις οὐδόλως ἐξηγεῖ τὸ πρᾶγμα· ὁ Bouchard κατέδειξεν ἡμῖν ὅτι πᾶσαι αὗται αἱ παθήσεις ὀφείλονται εἰς τὸ αὐτὸ ὀργανικὸν πταῖσμα, τουτέστι εἰς τὴν ἐπιβράδυνσιν τῆς θρέψεως. Ἡ ἀνεπάρκεια τῆς κατεργασίας τοῦ λίπους παράγει τὴν παχυσαρκίαν ἢ τὸν σχηματισμὸν τῶν χολολίθων οἵτινες γεννῶσι τοὺς ἡπατικοὺς κώλικας. Ἡ ἀνεπάρκεια τῆς κατεργασίας τοῦ σακχάρου παράγει τὸν διαβήτην, τέλος ἡ ἀνεπάρκεια τῆς κατεργασίας τῶν ἀζωτούχων οὐσιῶν (τοῦ κρέατος, τῆς τυρίας, τῆς ὀσπρίας) δίδει γένεσιν εἰς τὴν ἀρθρῖτιδα καὶ τὴν ψαμμίασιν. Παρὰ τοῖς διαφόροις τούτοις ἀρρώστοις ἡ αὐτὴ πάντοτε νοσηρὰ διασκευὴ ὑπάρχει, ἄγουσα τὸν ὀργανισμόν, ἐξ αἰτίων εἰσέτι ἀγνώστων, ὁτὲ μὲν πρὸς ταύτην, ὁτὲ δὲ πρὸς ἐκείνην τὴν ἐκδήλωσιν τῆς διαθέσεως μεταδιδομένης κληρονομικῶς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἕτερον. Τοῦτο ἐξηγεῖ ἡμῖν διατὶ ἑκάστη τούτων τῶν νόσων ἐστὶ οὐ μόνον κατ' εὐθεῖαν κληρονομικὴ, ἀλλὰ καὶ μεταπίπτει κληρονομικῶς εἰς ἄλλην νόσον τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ διατὶ συνάμα τὸ αὐτὸ ἄτομον δυνατὸν νὰ προσβληθῇ ὑπὸ πολλῶν ἐκδηλώσεων τῆς αὐτῆς διαθέσεως, τουτέστι τῆς αὐτῆς νοσηρᾶς διασκευῆς.

Ὁ νέος οὗτος τρόπος τοῦ θεωρεῖν ὁμάδα ὅλην χρονίων νόσων ἀνοίγει νέους ὁρίζοντας ὡς πρὸς τὰς ἐνδείξεις τῆς θεραπείας, παρέχει δὲ τῷ ἰατρῷ ὁδηγὸν ἐν μέσῳ τῆς πληθύος τῶν φαρμάκων ὅσα ὁ ἐμπειρισμὸς προσφέρει εἰς τὴν ἐσκοτισμένην αὐτοῦ διάνοιαν εἰς δὲ τὸ γόνιμον τοῦτο ἀποτέλεσμα φέρει ἡ θεωρία τοῦ Bouchard δι' ἧς κατορθοῦται ὠφέλιμός τις ἐκλογὴ μεταξὺ τῶν παλαιῶν θεραπευτικῶν μεθόδων. Ἡ δὲ ἐκλογὴ αὕτη τότε μόνον καθίσταται δυνατὴ, ὅταν γίνῃ καταληπτὴ ἡ ἄμεσος καταγωγὴ τῶν νόσων. Ἡ θεραπευτικὴ ἐστὶ πάντοτε συστηματικὴ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐξελέγξεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν παρατηρήσεων, ἄλλως μοιραίως φέρει εἰς πλήρη ἀτολμίαν πρὸς χορήγησιν φαρμάκων, καὶ ἐπιτρέπει νὰ ἐπαναλέγηται τὸ τοῦ Petrone «Medicina nihil aliud quam animi consolatio.» Ἐνῷ τοὐναντίον ἡ θεωρία τοῦ Bouchard ἐστὶ λίαν πρακτική. Ἰδοὺ παράδειγμα.

Ἡ παχυσαρκία οὔτε δυσμορφία τις ἐστὶ οὔτε ἔλλειψις· εἶνε νόσος κατ' ἐπιβράδυνσιν τῆς θρέψεως. Τί πειρατέον πρὸς θεραπείαν; ἡ πάθησις αὕτη παράγεται οὐχὶ πάντοτε ἐκ πολλῆς ἀπορροφήσεως λίπους, ἀλλὰ συνειθέστερον ἐκ διαστροφῆς τῆς θρέψεως μὴ κατεργαζομένης τὰς λιπαρὰς οὐσίας, εἴτε αὐτουσίως εἰσαγομένας διὰ τοῦ στομάχου εἴτε σχηματιζομένας ἐν τῷ ὀργανισμῷ διὰ χημικῶν ἀντιδράσεων δαπάνῃ ἄλλων μὴ λιπαρῶν οὐσιῶν. Γνωστὸν τῷ ὄντι, ὅτι, ὅταν ἡ καταστροφὴ τῆς ἀζωτούχου οὐσίας γίνεται ταχεῖα, τὸ λίπος γεννᾶται ἄφθονον ἐν τοῖς ἀνατομικοῖς στοιχείοις, μένον δὲ καὶ μὴ καιόμενον παράγει τὴν παχυσαρκίαν. Ὅθεν αὕτη ἔχει ἀφορμὴν τὴν ἔλλειψιν ὀξειδώσεως τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν τῶν ἐκ τῆς τροφῆς καὶ τῆς ἐν τῷ ὀργανισμῷ καταλύσεως (désassimilation) χορηγουμένων.—Γνωστὸν δὲ ὅτι ἵνα τὸ ἐκ τῶν σιτίων λίπος ὀξειδωθῇ, τουτέστι καῇ, δέον νὰ μεταβληθῇ πρότερον εἰς γλυκερίνην καὶ λιπαρά τινα ὀξέα, διὰ τοῦ παγκρεατικοῦ ὑγροῦ καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς χολῆς ἀλκαλικῆς οὔσης καὶ ἐκρεούσης ἐντὸς ἐντέρου οὗ ὁ χυμὸς δὲν εἶνε λίαν ὀξύς. Διὰ τοῦτο δὲ ὅσοι πάσχουσι γαστροεντερικὴν δυσπεψίαν εἰσὶ συνήθως παχύσαρκοι. Ἄλλως δὲ ὁ κ. Bouchard ἀποδεικνύει ὅτι ἡ καῦσις τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν τῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ σχηματιζομένων διὰ τῆς καταλύσεως τῶν ἀζωτούχων οὐσιῶν παρεμποδίζεται ἕνεκα ἐλλείψεως ὀξυγόνου· καὶ τῷ ὄντι ἐλλείψει ὀξυγόνου συμβαίνει κατὰ τὴν ἀναιμίαν, τὸν ἀλκολισμὸν, τὴν διὰ τοῦ ἀρσενικοῦ δηλητηρίασιν, προκαλοῦντα ἀσυνήθη πάχους ἀνάπτυξιν· τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην. Τοιαῦται εἰσὶν αἱ ἀφορμαὶ τῆς παχυσαρκίας· πρὸς θεραπείαν ταύτης δέον νὰ τροποποιηθῶσι αἱ θρεπτικαὶ αὗται ταραχαὶ αἱ παρακωλύουσαι τὴν κατὰ φύσιν κατεργασίαν τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν. — Πρὸς τοῦτο, καταδείκνυσι ὁ κ Bouchard, δέον πρῶτον μὲν νὰ ἐξεγερθῇ ἡ ἐνέργεια τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τῆς θρέψεως καθόλου διὰ σταθερῶν ἀσχολήσεων, οἷον ἐργασίας, ταξειδίων, διασκεδάσεων, ἐντριβῶν, ὑδροθεραπείας, θαλασσίων λουτρῶν· οὕτως ἐπιταχύνονται αἱ θρεπτικαὶ ἐναλλαγαί· δέον συνάμα νὰ ἐγείρεται ἡ ἐνέργεια τοῦ ἥπατος τοῦ ἐκκρίνοντος τὴν χολὴν τὴν πρὸς ἀφομοίωσιν τῶν ὀξειδωσίμων λιπαρῶν οὐσιῶν ἀναγκαίαν. Τὰ ὕδατα τοῦ Marienbad ἐν Βοημίᾳ καὶ τοῦ Brides ἐν Σαβοΐᾳ πληροῦσι τὴν ἔνδειξιν ταύτην, περιστελλομένης οὕτω τῆς τάσεως τῶν παχυσάρκων ὅπως κατασκευάζωσι ἐν τῷ ὀργανισμῷ λίπη μὴ ὀξειδώσιμα· πρὸς παῦσιν τῶν λιπαρῶν τούτων οὐσιῶν ἡ σωματικὴ ἄσκησις καὶ ἡ ἐν ἐλευθέρῳ ἀέρι γυμναστικὴ εἰσὶν ἀπαραίτητα, ὁ ὕπνος δὲ μὴ ἔστω λίαν παρατεταμένος διότι

βραδύνει τὰς καύσεις. Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἐν τῇ καθημερινῇ διαίτῃ, τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ ἐμβάμματα εἰσὶν ἀπολύτως ἀποβλητέα· μάλιστα δὲ ἡ διὰ τῶν ὀξέων θεραπευτικὴ ἐκείνη ἀγωγή, ἐστὶ ῥητῶς ἀπορριπτέα· λίαν συνήθως αἱ νεαραὶ κόραι καταβροχθίζουσι κρύα ὄξος πρὸς ἀπόκτησιν λεπτοφυοῦς ἅμα καὶ κομψοῦ ἀναστήματος, καὶ ἐπισχαίνονται μὲν ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἡ ἀπορρόφησις τοῦ πλεονάζοντος τούτου ὀξικοῦ ὀξέος, ὅπερ ἐστὶν ἡ βάσις τοῦ ὄξους, καταστρέφει τὸν ἐξ ἀνοργάνων οὐσιῶν σκελετὸν τῶν κυττάρων, αὐξάνει τὴν καθ' ὅλου καταλυτικὴν ἐνέργειαν πάσης ὀργανικῆς ὕλης, προσβάλλει τὴν ὑγείαν καὶ καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν ἀνεπιτήδειον ἵνα χορηγήσῃ τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα πρὸς αὔξησιν τοῦ σώματος· ὁ ὀργανισμὸς οὗτος καθίσταται λίαν τρωτὸς καὶ εὐκόλως προσβάλλεται ὑπὸ τῶν νόσων τῶν ἐξ ὀργανικῆς καταπτώσεως, τῆς φθίσεως κατεχούσης τὴν πρώτην μεταξὺ τούτων θέσιν.

—

Ἤδη ἔλθωμεν εἰς τὴν ἀρθρίτιδα εἴτε **ποδάγραν**· καὶ ταύτης ἡ καταγωγὴ ἐστὶ κυρίως ἐκ τῶν τροφῶν· προέρχεται δὲ ὡς καὶ ἡ ψαμμίασις ἐξ ὑπερβαλλούσης τροφῆς καὶ ἐξ ἀτελοῦς καταλύσεως τῶν ἀζωτούχων οὐσιῶν. Ὁ Ἐράσμιος ἔλεγε πρός τινα ποδαλγὸν φίλον του· «Σὺ μὲν ἔχεις τὴν ποδάγραν, ἐγὼ δὲ τὴν ψαμμίασιν· συνεζεύχθημεν τὰς δύο ἀδελφάς». Ἐὰν αἱ παθήσεις αὗται αὐξάνουσι κατὰ τὰς ἡμέρας μας, τοῦτο συμβαίνει διότι τρώγομεν πολὺ κρέας. Ὁ κ. Bouchard καταδείκνυσιν ὅτι ἄτοπος ἐστὶν ὁ ἰσχυρισμὸς καθ' ὃν τὸ κρέας ἐστὶν ἀναπόφευκτον εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν μυῶν. Ἡ μυϊκὴ αὕτη λειτουργία γίνεται καὶ δι' ἄρτου καὶ λίπους. Ἔστω δὲ τοῦτο πρὸς γνῶσιν τῶν ἐργατῶν ἵνα μὴ πλάττωσιν ἑαυτοὺς ψευδεῖς καὶ δαπανηρὰς ἀνάγκας· πρὸ παντὸς δὲ ἂς μὴ φορτώνωμεν τὰ παιδία κρέατος, ὁποῦ καὶ πηκτῆς, διότι καθιστῶμεν ταῦτα δυσπεπτικὰ καὶ τὰ προεκθέτομεν εἰς πάσας τὰς ἀρθριτικὰς νόσους, ὅσαι ὀφείλονται εἰς κακὴν τροφήν, οἷον τὸν ῥευματισμόν, τὴν παχυσαρκίαν, τὴν ποδάγραν κλ. Τὰ παιδία δέον νὰ τρέφωνται ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ· ἅπαξ μὲν τῆς ἡμέρας κρέας, τὸ δὲ λοιπὸν γάλα, βούτυρον, ὠὰ, γεώμηλα, καὶ καρποί. Σοφὰ ταῦτα καὶ καλὰ παραγγέλματα· ὁ δὲ ἰατρὸς ἔστω ὁ μέγας ἐπιτηρητὴς τοῦ μαγειρείου· διηγοῦνται ὅτι ὁ Philippe Hecquet κατήρχετο συνεχῶς μέχρι τούτου, διὰ νὰ ἀσπασθῇ τοὺς μαγείρους. «Φίλοι μου, ἔλεγεν αὐτοῖς, σᾶς εἰμαι εὐγνώμων διὰ τὴν πολλὴν ἐκδούλευσιν ὅσην παρέχετε εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰατρούς· ἄνευ τῆς δηλητηρίου ἡμῶν τέχνης ἡ σχολὴ ὁλόκληρος θὰ ἐπορεύετο τὴν πρὸς τὸ νοσοκομεῖον ἄγουσαν.» Οἱ ἀρθριτικοὶ ἀγαπῶσι συνήθως τὴν εὐζωΐαν. Οἱ πλούσιοι ἔλεγεν ὁ Ambroise Tarè βασανίζονται ὑπὸ ποδάγρας, διότι τρώγουσι καλὰ, πίνουσι καλὰ, καὶ παίζουσι τοὺς πεσσούς. Ὁ δὲ καθηγητὴς Toques περιελάμβανε ἅπασαν τὴν παθογένειαν τῆς νόσου ταύτης εἰς δύο λέξεις «Feuillette et fillette», ὅπερ ἑλληνιστὶ φυλαττομένης ἅμα τῆς ὁμοιότητος τῶν ἤχων ἠδύνατο ἴσως νὰ παραφρασθῇ «τροφὴ καὶ τρυφή». Καὶ ὑπερβολὴ μὲν εἶνε νὰ περιορισθῇ τις εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας, διότι ἡ ποδάγρα ἐπέρχεται πολλάκις ἐκ τοῦ καθεστηκότος βίου εἰς ὅλως σώφρονας καὶ ἐγκρατεῖς ἐργάτας. Γεννᾶται δὲ πάντοτε ὁσάκις αἱ ἀζωτοῦχοι οὐσίαι κακῶς κατεργάζονται καὶ εἶνε νόσος ἐξ ἐπιβραδυνούσης θρέψεως.

Ἤδη ποία ἡ θεραπεία τῆς παθήσεως ταύτης ἢ μᾶλλον τῆς πλημελοῦς ταύτης θρέψεως; Πᾶσα αὕτη δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τὸν ἑξῆς ἀφορισμὸν τοῦ Chomel «Ζῆν διὰ τριῶν φράγκων καθ' ἑκάστην καὶ κερδίζειν ταῦτα διὰ τῆς ἐργασίας». Οὕτως ὑπάρχει ἀσφάλεια ὅτι δὲν θὰ καταβροχθίζεται μεγάλη ποσότης ἀζωτούχων οὐσιῶν καὶ ὅτι αὗται θὰ καίωνται. Πρὸς ἐπίῤῥωσιν τῆς ὀξειδώσεως ταύτης, ὁ κ. Bouchard ἐνδείκνυσιν ἡμῖν διάφορα μέσα στηριζόμενα ἐπὶ τῆς χημικῆς συνθέσεως τῶν χυμῶν τῶν ποδαλγῶν. Τοιαῦτα εἰσὶν αἱ οὐσίαι αἱ ἐλαττοῦσαι τὸν σχηματισμὸν τοῦ οὐρικοῦ ὀξέος προερχομένου ἐξ ἀτελοῦς καταλύσεως τῶν ἀζωτούχων οὐσιῶν, τὰ χόρτα, τὰ δαμάσκηνα, τὰ βάλσαμα τῆς τερεβενθίνης, τοῦ τολοῦ, τῆς Ἀρικεύθου· ἡ ἀπαγόρευσις μεγάλης χρήσεως κρεάτων, σακχαρωδῶν ποτῶν, ὀξέων, ἀεριοφόρων ἢ λίαν ἀλκοολικῶν ποτῶν. Ἡ πόσις πολλοῦ ὕδατος καὶ μάλιστα ὀλίγα ἐνέχοντος στερεὰ στοιχεῖα, ὡς τὸ ὕδωρ τῶν δεξαμενῶν (τὸ ὄμβριον), τὸ ὕδωρ τοῦ Evian, μετὰ ταῦτα ἔρχεται τὸ διτανθρακικὸν νάτρον ὅπερ διαλύει τὸ οὐρικὸν ὀξὺ, τὰ ὕδατα τοῦ Vichy, Tougues· ἀλλὰ μόνον εἰς εὐρώστους ὀργανισμούς ἐστιν εὐπρόσδεκτος ἡ θεραπεία αὕτη· παρὰ τοῖς ἀσθενεστέροις τὸ ἀνθρακικὸν νάτρον δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τῶν ἁλάτων τῆς λιθίνης, ἅτινα ἐπίσης καθιστῶσιν ἀδιάλυτα τὰ οὐρικὰ ἅλατα. Πόσην ἐπιτυχίαν δὲν ἔσχον οἱ ἀσθενεῖς εἰς Vittel, Conlreseville, Royal, Meilbach! Τέλος τὰ ἐν γένει ἐρεθίζοντα τὴν θρέψιν οἷον ἡ μάλαξις (massage). Τὰ ἀτρώδη λουτρὰ, ὁ ἠλεκτρισμὸς, καὶ μάλιστα ἡ μετρία ἄσκησις εἰσὶν ἰσχυρὰ βοηθητικὰ εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

ΛΕΙΛΕΙ ΚΑΔΡ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 340 καὶ τέλος).

Ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ ἔμεινεν οὕτω λεπτά τινα σκεπτόμενος. Εἶτα μετὰ μικρὸν ἀνήγειρεν αὐτὴν στενάξας.

— Αἰσθάνομαι, εἶπεν, ὅλον τὸ μέγεθος τῆς ἀποστολῆς μου, τὸ βάρος τῶν καθηκόντων μου, ἀλλ' οὐδὲν, οὐδὲν δύναμαι. Αἱ διαθέσεις μου εἶναι διαθέσεις γίγαντος καὶ ἡ ἰσχύς μου ἰσχὺς παιδίου· τὸ κράτος μου ὁμοιάζει μὲ πίθον πλήρη ὀπῶν, ὥστε τὸ ἐν αὐτῷ διαῤῥεῖ πανταχόθεν· ἐμβαλόνομεν τὴν μίαν καὶ ἀνοίγουσι δέκα καὶ οὕτω χανόμεθα, δῆθεν ἀνθισταμένοι. Πρὸ ὀλίγου κατηράσθην τὸν Ἀραβῆ καὶ τὴν Αἴγυπτον.... Πόσον εἶχον ἄδικον!... Ἐὰν εἶχον δέκα ἔτι Ἀραβῆδες, δυναμένους νὰ ἐξάψωσι, νὰ φανατίσωσι, νὰ ἐνθουσιάσωσι τοὺς Μουσουλμάνους μου, ὁποῖον εὐτύχημα! Τιθέμενος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐνθέου ἐκείνου λαοῦ, νὰ καταπλήξω ἐκ νέου τὴν φαύλην Εὐρώπην....

Καὶ ταῦτα λέγων ἀνηγέρθη· ἐβημάτιζεν ἐν ταραχῇ νευρικῇ ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ἐνῷ τὸ τέως ἀπαθὲς πρόσωπόν του ἐλάμβανε ποιάν τινα ἔκφρασιν.

— Νὰ ὁρμήσω ἐναντίον τῶν φράγκων, ἐξηκολούθησεν ὡσεὶ ὀνειροπολῶν, καὶ ἡγούμενος τῶν ἀνδρείων μου νὰ ἐνθυμίσω εἰς τοὺς ἀπίστους τίνων πατέρων εἴμεθα τέκνα· νὰ μᾶς ἴδωσι καὶ παλιν αἱ πύλαι τῆς Βιέννης φοβεροὺς καὶ ἀπειλοῦντας... Οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ βασιλεῖς, πρὸς τοὺς ὁποίους τώρα στέλλω ἀναγκαζόμενος παράσημα καὶ ἐπιτροπὰς ἐκ στρατηγῶν καὶ μεγιστάνων, νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι δὲν ἔχουσιν ἐν ἐμοὶ ἐξάδελφον καὶ ἰσότιμον συνάδελφον, ἀλλὰ μάστιγα καὶ ξίφος κρεμάμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των· οἱ πρέσβεις των ἀντὶ νὰ εἰσέρχωνται ἀγέρωχοι εἰς τὰ ἀνάκτορά μου, διατυποῦντες ἀπαιτήσεις καὶ σχεδὸν προσταγὰς, νὰ παρίστανται τρέμοντες καὶ δειλοὶ ἐνώπιόν μου, μόλις ἀποτολμῶντες ν' ἀτενίζωσι τὸν ἥλιον τοῦ προσώπου μου καὶ ν' ἀσπάζωνται τὸ ἄκρον τῆς μανίκας μου.....

Ἡ κινοῦσα αὐτὸν ἔντασις τῶν νεύρων ἤρξατο ἐλαττουμένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ ἐξασθένησις καὶ κόπωσίς του ἐγένετο τοιαύτη, ὥστε ἐλθὼν ἐκάθησεν ἢ μᾶλλον ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ διβανίου. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι μόνον ἡ ὀνειροπόλησις τῶν μεγάλων ἔργων τὸν κατεπόνει. Καὶ πάλιν νωχελὴς καὶ μὲ τὸ βλέμμα ἀπαθὲς ἔμεινεν ἀκίνητος. Λεπτά τινα παρῆλθον οὕτω, εἶτα δὲ ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη μετ' εὐλαβείας, καὶ ἄνθρωπος εἰσῆλθε μετὰ σεβασμοῦ γονυπετήσας. Ἦτο μαῦρος κατάχρυσον φέρων στολὴν καὶ ξίφος· ἀνώτατος ὑπάλληλος τῶν ἀνακτόρων, ἰσόβαθμος σχεδὸν τῷ πρωθυπουργῷ, πλὴν ὑπέρτερος τὴν ἐπῤῥοὴν, πολλάκις δὲ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δωματίου του διὰ τῶν γυναικῶν διευθύνων τὴν πολιτικήν. Ἐπὶ τοῦ στήθους του ἔλαμπεν ἀδαμαντοκόλλητος πλὰξ παρασήμου.

Ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ ἀναμένων, ὅπως ὁ Κύριός του ἀπευθύνῃ αὐτῷ τὸν λόγον. Λεπτά τινα παρῆλθον οὕτω, καθ' ἃ ὁ γονυπετὴς ἀνὴρ δὶς ἢ τρὶς ἐκινήθη, θέλων νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἄλλου. Ἐπὶ τέλους οὗτος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ νεύματος ἁπλοῦ ἐσήμανεν αὐτῷ τὴν θέλησίν του. Ὁ νεωστὶ εἰσελθὼν ἠγέρθη καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω μετὰ προσοχῆς βαδίζων ἔκλεισε πρῶτον τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου, εἶτα δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ἐξῆλθεν.

Ὁ ἕτερος, μείνας μόνος, ἐκίνησε κατ' ἀρχὰς μετὰ οἰκτιρμοῦ τὴν κεφαλήν· εἶτα δέ:

— Ἄλλη εἰρωνεία, εἶπε μειδιῶν μετὰ πικρίας. Τὰ πάντα παρ' ἡμῖν ἐξηυτελίσθησαν! Ἄλλοτε ἐν ἐποχαῖς εὐδαιμονίας καὶ μεγαλείου, τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βυζαντίου ἦσαν μεταβεβλημένα εἰς χώραν τρυφῆς καὶ ἀπολαύσεως· θὰ ἐνόμιζέ τις αὐτὰ γωνίαν τινὰ καὶ ἀπόσπασμα τοῦ μέλλοντος παραδείσου· τὰ ἀμαυρὰ ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἐκεῖνα τείχη περιέκλειον καλλονὰς οὐριομόρφους, εὐϋπλοκάμους, κόρας τῆς Γεωργίας καὶ ἔκτακτα ἀρώματα τῶν ἐπαρχιῶν τῆς ἀπεράντου αὐτοκρατορίας μας· ἄλλοτε τὴν ἑσπέραν ταύτην, μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς, ἑκατοντάς καλλιμόρφων παρθένων παρετάσσετο κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ μονάρχου, ἀποροῦντος ποίαν νὰ προτιμήσῃ καὶ ἐπιθυμοῦντος ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἁβρὰ σώματα, τὰ ἑκατὸν ἐκεῖνα ζεύγη τῶν ὀφθαλμῶν τῶν τριῶν χρωμάτων, τὰ λευκὰ ἐκεῖνα πάλλοντα στήθη νὰ μετεμορφοῦντο εἰς ἓν μόνον σῶμα, εἰς ἓν ζεῦγος λαμπούντων ὀφθαλμῶν, εἰς ἓν στῆθος, ὅπως ῥοφήσῃ ὅλων ἐκείνων τὸ ἄρωμα ὁμοῦ καὶ τὴν εὐωδίαν, ὅπως εἰς μίαν περίπτυξιν περιβάλλῃ ἁπάσας τὰς χάριτας ἐκείνας.. Αἱ νέκι ἵσταντο ἐν τοῖς διαδρόμοις, πάλλουσαι ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας, ἀγωνιῶσαι ἐκ τῆς ἐπιθυμίας, τίς ἄρα θὰ ἦτο ἡ εὐδαίμων ἐκείνη, ἐφ' ἧς θὰ ἔπιπτε τὸ ἐπιεικὲς βλέμμα τοῦ μεγάλου Κυρίου καὶ ἥτις θ' ἀπελάμβανε τὴν μεγίστην εὐδαιμονίαν νὰ τὸν διασκεδάσῃ, δεχόμενον αὐτὴν ἐν ταῖς ἰδίαις ἀγκάλαις. Τὸ αὐστηρὸν βλέμμα τοῦ ἡγεμόνος ἔπιπτε τέλος ἐπὶ μίαν, ἤτις μᾶλλον ἐπέσυρε τὴν προσοχήν του, τῇ προσέφερε τὸ χρυσοῦν μανδύλιον ἢ βαλάντιον χρυσίου ἢ ἔψαυε τὸν πώγωνά της διὰ δύο μόνον δακτύλων. Ἦτο σημεῖον, καὶ ἡ νεαρὰ κόρη παρηκολούθει αὐτὸν περιχαρὴς εἰς τὸν θάλαμον τῆς ὑπερτάτης εὐδαιμονίας..... Καὶ τώρα;.....

Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησε μετά τινα βήματα συννοίας, τώρα καὶ ἐδῶ ἡ ταπείνωσις! Τὸ ἔθιμον τελεῖται, ἀλλ' ἐπαιτικῶς. Μία, μόνον μία, καὶ αὕτη ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐκλογῆς! Ποῦ εἶναι αἱ ἐποχαὶ ἐκεῖναι, ὅτε αἱ ἐκθέσεις τῶν στρατηγῶν μας ἐν πρώτῳ κεφαλαίῳ ἀνέφερον ὡς κύριαν λάφυρα τὰς νέας καὶ τὰ παιδία, ἅτινα ἀπέστελλον εἰς χρῆσιν καὶ ἀπόλαυσιν τοῦ αὐτοκράτορός των. Παρημέλουν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μάχης πολλάκις, ἀλλ' ἤρκει αὐτοῖς ἡ ἐπιτυχία τῆς ἄγρας. Ποῦ ἡ ἐποχὴ Μουράτ τοῦ τρίτου, εἰς ὃν δεκαπέντε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ προσήχθησαν νεάνιδες ἐκ τῆς ἐν Βυζαντίῳ ἀποθήκης; Μέγας εἰς ὅλα, ἀπέθανε καὶ ἐν τούτῳ μέγας. Ἐξέπνευσε κολυμβῶν ἐν μέσῳ στηθῶν νεανίδων . . . . (1) Καὶ τώρα μία. μόνον μία!. . . προσέθηκε μετὰ πικροῦ παραπόνου.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ μονολόγου τούτου ἔκτακτος καὶ τερπνὴ εὐωδία ἤρξατο διαδιδομένη ἐν τῷ δωματίῳ, χεὶρ μαγίσσης θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι διέχεε τὴν ἀπερίγραπτον ἐκείνην ὀσμὴν, καὶ ὅτι θαῦμά τι ἐτελεῖτο πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ὁμιλοῦντος. Φαιὸς δὲ καὶ ἀμαυρὸς ἀτμὸς ἐπλήρου τὸ κενὸν τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀνὰ μέσον τοῦ ὁποίου ὡς σκιὰ διεκρίνετο ὁ ἀναμένων ἀνήρ, ὅστις ἐν ἀρχῇ καταληφθεὶς οἱονεὶ ὑπὸ παραλύσεως ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἀλλ' ἀμέσως, ὑπὸ νέας κυριευθεὶς ταραχῆς, ἐξηγέρθη νευρικὸς καὶ πλήρης ἀχαλινώτου πάθους.

Ζ'.

Τελευταῖον ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ ὁ μαῦρος εἰσῆλθεν, ὁδηγῶν ἐκ τῆς χειρός . . . . μὰ τί ἦτο ἐκεῖνο, θεέ μου, τί ἦτο! . . . Δὲν τὴν περιγράφω, διότι ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀναμένοντος δὲν θά μοι ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ ἀναπαραστήσω μετ' ἀκριβείας.

— Ἐδῶ, κόρη μου, τῇ εἶπεν σιγαλὰ ὁ μαῦρος, ἐδῶ κυρία μου μεγάλη καὶ νέα, θὰ εὕρῃς τὰς ἡδονάς, ἃς σοὶ προητοίμασεν ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἐνάρετός σου καρδία. Προχώρει λοιπὸν μετὰ θάρρους.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐνῷ ἡ νέα γονυπετοῦσα:

— Ὦ Κυρίαρχα μου καὶ αὐθέντα, ἐψέλλισεν λαμβάνουσα τὰ κράσπεδα τοῦ ἀντερίου του, ὡς τῇ ὑπαγόρευσαν. Λογίζομαι ἀπόψε ἡ εὐτυχεστάτη τῶν γυναικῶν τοῦ ἀπεράντου κράτους σου.

Ὁ Κύριός της ἀνήγειρεν αὐτὴν μετ' εὐμενείας μὲν, ἀλλὰ τρέμων καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ὡς διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν μεθυστικῶν καὶ γαργαλιστικῶν ἀρωμάτων. Ἡ νέα ἀπήλλαξεν αὐτὸν μετὰ φόβου τῆς σπάθης καὶ τῶν περιττῶν ἐνδυμάτων, ἐνῷ συγχρόνως ἐκεῖνος, παρὰ τὰ εἰθισμένα ἴσως, σχεδὸν ἐξέσχιζε τὸ περικλεῖον τὸν λεπτὸν αὐτῆς κορμὸν ἔνδυμα καὶ τὸ ἀραχνοειδὲς κάλυμμα τοῦ στήθους, ἀποκαλύπτων μεταλλεῖον ὅλον σαρκῶν καὶ στέρνων.

Μετά τινα ὥραν ὁ ἀνὴρ ἵστατο ὄρθιος παρὰ τὴν κλί-

(1) Ἱστορικόν. Ὅλη ἡ παράγραφος ἀναφέρεται ῥητῶς περίπου ὑπὸ ὁμοεθνοῦς μου ἱστορικοῦ.

νην μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ τὸ πρόσωπον σύνοφρυ, ἐνῷ ἡ γυνὴ-κόρη, δειλὴ καὶ συνεσταλμένη, ἐγείρετο καλύπτουσα ὑπ' αἰδοῦς τὰ γυμνὰ αὐτῆς μέλη. Τὸ βλέμμα τοῦ ἀνδρὸς ἐστράφη πρὸς τὴν κλίνην.

— Τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν σου! ἐψέλλισεν ἡ νέα, (1) ὡς ἐδιδάχθη.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ἔμεινεν ὅμως καὶ πάλιν ἀπαθές.

— Μήπως ἡ ταπεινὴ δούλη σου εἶχε τὴν μεγάλην ἀτυχίαν νὰ μὴ ἀρέσῃ εἰς τὸν Κύριόν της; ἠρώτησεν ἡ κόρη.

— Ὄχι, παιδί μου, ὄχι, τοιοῦτον φόβον μὴν ἔχῃς, ἀπεκρίθη οὗτος καὶ ἔκρουσε τὰς χεῖρας.

Ὁ Μαῦρος ἐπεφάνη ἐκ νέου.

— Πάρε την εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἶπεν, καὶ τίποτε νὰ μὴ τῆς λείψῃ, ἀκούεις; Νὰ τῇ ἀποδοθῶσιν ὅλαι αἱ τιμαὶ συζύγου μου....

Εἶτα δὲ μετὰ τὴν ἔξοδόν των:

— Τί πταίει τὸ πτωχὸν πλάσμα, ἐξηκολούθησε. Σοῦ φέρουν δυστυχῆ κόρην ἐνώπιόν σου, τὸν ὁποῖον παριστῶσι μεγάλον, τρομερὸν, ὡς θηρίον.

Εἶναι ὡραία, θαυμασία, πλάσμα, ἀλλ' ὁ φόβος τῆς παραλύει τὰ πάντα, ἐξαλείφων καὶ καλλονὴν καὶ σῶμα καὶ μέλη. Ἔχεις πλησίον σου παραδείσιον ἀληθῶς κάλλος, ἀλλ' ἄψυχον καὶ ἄνευ αἰσθήσεως, ἄγαλμα ἐκ μαρμάρου, καὶ ἔπειτα σοῦ λέγουν ἀπόλαυσε μεγάλε καὶ τρομερὲ Κύριε καὶ αὐθέντα. Ἀ! τοῦτο εἰς τὸ μέλλον πρέπει νὰ λείψῃ καὶ ἄλλη ἀνατροφὴ ἀνάγκη νὰ δίδηται εἰς τὰς διὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην προωρισμένας παρθένους. Δέον ἐκ τῶν προτέρων νὰ μὲ γνωρίζωσιν ὀλίγον... Ὅσον δὲ δι' ἀπόψε....

Καὶ ἔκρουσεν ἐκ νέου τὰς παλάμας. Ὁ μαῦρος πάραυτα ἐνεφανίσθη, γονυπετήσας ἀμέσως.

— Φέρε με ἀμέσως τὴν Ζεϊνὲπ, εἶπε.

Ὁ μαῦρος, καί περ μετὰ δειλίας, ἀνήγειρεν ὅμως τὸ περίφοβον βλέμμα.

— Τί μὲ κυττάζεις τοιουτοτρόπως; Ἐννοῶ τί σκέπτεσαι, καὶ σοὶ ἐπιτρέπω νὰ λαλήσῃς ἀφόβως.

— Ὦ ἥλιέ μου, ὑπέλαβεν ὁ μαῦρος, ὦ αὐθέντα μου μέγιστε, τόσας ἄλλας ἔχεις νεαρὰς περιλάμπρους γυναῖκας, καὶ....

Καὶ ὁ μαῦρος ἐσιώπησε, φοβούμενος νὰ προχωρήσῃ.

— Καὶ ἐξέλεξα τὴν πρεσβυτέραν, αἴ; Πῶς φαίνεσαι ὅτι δὲν ἔμαθες καλῶς τὸ ἐπάγγελμά σου! Δὲν ἠξεύρεις τουρκικὴν παροιμίαν: Ἡ γρηὰ κόττα ἔχει τὸ ζουμί. Ἔλα πήγαινε τώρα.

Καὶ ὁ μαῦρος ἐξῆλθεν.

— Ὁ πτωχός μου ἀγᾶς τὰ ἔχασε μὲ τὴν ἀποψεσινήν μου ἰδιοτροπίαν, προσέθηκεν, ἅμα τῇ ἐξόδῳ τοῦ μαύρου.

Ὁ ἀγᾶς μετὰ μικρὸν ἐπανῆλθε ὁδηγῶν τὴν Ζεϊνὲπ, ἀκτινοβολοῦσαν ὑπὸ χαρᾶς. Εἶχε λησμονηθῇ τοσοῦτον χρόνον ἡ δυστυχὴς διὰ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἰδία ἠπόρει ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ τιμῇ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης καὶ ἐν ἀρχῇ ἐδυσπίστει πρὸς τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν εὐτυχίαν.

Καὶ ὅμως δὲν εἶχεν ἔτι ὑπερβῇ τὸ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας της ἔτος!

ΤΕΛΟΣ.

(1) Ἱστορικόν.

Δερβὶς Ἀβουβεκὶρ.

ΜΕΤΕΚΟΜΙΣΘΗ ΤΟ ΜΕΓΑ
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς προτέρας του θέσεως ἐπὶ τῆς **ὁδοῦ Ἑρμοῦ,** εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς Ἰσόγαιον τῆς Οἰκίας **Κ. Ἀελούδα,** μεταξὺ τῶν καταστημάτων **Στεφ. Γαβαλᾶ** καὶ **Ι. Κοκοροπούλου.**

ΓΑΛΑ ΑΔΟΛΟΝ

Ἐξ ἀγελάδων, ἃς ὁ κ. Μέρλιν μετέφερεν ἐξ Ἑλβετίας ἐπίτηδες, **ΠΩΛΕΙΤΑΙ** ἐν τῷ κήπῳ Στουρνάρη, ἀπέναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν (εἴσοδος ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κ. Ψύχα).

ἀντὶ 1,20 ἡ ὀκᾶ.

Πώλησις ἀπὸ 5 1)2—7 π. μ. καὶ 4—6 μ. μ. ὅτε γίνεται ἡ ἄμελξις.

Καθαριότης, τιμιότης, ἀκρίβεια.

Ὁ ἐπιστάτης **Ἰω. Χρυσάκης.**

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παῖς 11—13 ἐτῶν ὅπως ὑπηρετῇ εἰς οἰκίαν. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ
Α. ΤΣΟΧΑ.

Ἔκτακτος Παράστασις.

Διὰ τὴν ἑσπέραν τῆς Τρίτης 7 Σεπτεμβρίου 1882.

Διδαχθήσεται ὑπὸ τοῦ Ἑλλην. Δραματ. Θιάσου τοῦ κ.

ΛΕΚΑΤΣΑ.

Ἡ τραγῳδία τοῦ Σαιξπείρου

ΑΜΛΕΤΟΣ

Κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. ΒΙΚΕΛΑ εἰς πράξεις 5.
Καὶ μετὰ τῶν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐποχήν της ἀνηκόντων ἐνδυμάτων.